

ရွှန်းရတနာ

ပထမတန်းစား

၂ နှစ်

အခန်း(၁)

နတ်ကနားပွဲကြီးက ခြိမ့်ခြိမ့်ညံနေသည်။

“ကိုကြီးကျော်... တို့ကိုကြီးကျော်။ ထူးလည်းထူးတယ်
မြူးလည်းမြူးတယ် တို့ကိုကြီးကျော်”

သီချင်းသမကလည်း ဗီဇဟိန်းထက်တောင် ပိုမြိုင်နေသေး။
ဒိုးဝိုင်းကလည်း မြူးမှမြူး။ ကြွမှကြွ။ သီချင်းအပို့သည်။ သူတို့
နတ်ကတော်တွေလည်း ကလိုက်တာမှ ကော့ပျံနေသည်။ သူတို့ နတ်ကနေတာပါ။
နတ်ဝင်နေတာ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အသုံးအနှုန်းကတော့ နတ်ချောနေတာဟု။

နတ်ကိုယုံကြည်သက်ဝင်ကိုးကွယ်လို့ နတ်ကနားပွားပေးတာပါ။
စီးပွားလာဘ်လာတွေ တိုးတက်ပွားများ ချင်လို့ မျှော်ပြီးပေးတာပါ။

ပွဲပေးတဲ့သူ တိုးပွားလား၊ မတိုးပွားလားတော့ မသေချာ။
သေချာတာကတော့ နတ်ကတော်တွေကတော့ တိုးတက်ပွားများသွားမှာပါ။
ချက်ချင်းလက်ငင်းကို လာဘ်ရွှင်ငွေဝင်သွားတာပါ။

“ကြက်သမားမှန်ရန်လေ ကိုကြီးကျော်ကို တရမယ်လေ။ အို ... ဘာတဲ့
အရက်သမားမှန်ရင်လေ ဖေကြီးကျော်ကို တရမယ်လေ၊ ဖေကြီးရေ ... ဖေကြီးရဲ့
မြူးလိုက်ပါဦး၊ ဖေကြီးရေ ... ပွဲရှင်မမကြီး အကျိုးအကြောင်း အဆိုးတွေ
ကောင်းရအောင် စောင့်ရှောက်ပါ ဖေကြီးရေ၊ အို ... ဘာတဲ့”

ဆိုင်းဝိုင်းနဲ့ အဆိုတော်ကလည်း အဆိုကောင်းအတီးကောင်း၊
အထောက်ကောင်း အပင့်ကောင်း။ မြိုင်ဆိုင်မြူးကြွနေသည်။

အဆိုတော်ရဲ့အထည့်ကောင်းမှုကြောင့် ကနားရှင်အဒေါ်ကြီးမျက်နှာမှာ
ပန်ထားတဲ့ သဇင်ပန်းတွေနဲ့ အပြိုင် ဝေဝေဆာလို့။

နတ်ကတော်တွေကလည်း အဒေါ်ကြီးလက်ထဲက

တစ်သောင်းတန်တွေကို ကြည့်ကာ ကလို့ကောင်းနေကြသည်။

ပုလင်းတွေဆိုတာ အနီ အပြာ အနက် စုံနေ၏ ။
ကြက်ကောင်လုံးကြော်ဆိုတာ ဝဲပျံနေသည်။

ရွှေရောင်အိနေတဲ့ နတ်ရုပ်တွေမှာ အဖိုးတန် ဇာပဝါတွေနဲ့။
ဒီကြားထဲ ပွဲရှင်ရဲ့အပေါင်းအဖော်တွေ ဆိုတာလည်း အနည်းဆုံး
ငါးထောင်တန်ပဲ ကိုင်သည်။

စိန်တွေ ဖျပ်ဖျပ်သီးနေသည့် လက်တွေက ပိုက်ဆံတွေကို
အလှူပေးသလို။

“တစ်ဆုပ်ကြဲရင် တစ်လည်းဝင်တယ်နော်၊ တစ်အုပ်ကြဲရင်တော့
နိုင်ငံတောင်ဝယ်ပစ်လို့ရတဲ့ မင်းစိုးရာဇာထိ ကံတက်အောင် မ၊ မယ့်
ဖေဖေကျော်ပါရှင်၊ ဖေကြီးကျော်ရေ အားကိုးနေတဲ့ ဖေကြီးနှမတွေအတွက်
ကြက်ကျော်လေး အားစွတ်တော်မူပါဦး ဖေကြီးရေ”

“ဟယ် ... စားတယ်တော့၊ ဖေကြီးတော့ မြူးနေပြီ”

ကနားစီးဝင်ပို့သည်။ စားမှပေါ့။ ကြက်ကြော်က
ရိုးရိုးကြက်ကြော်တောင်မဟုတ်။ Junction Square က Lotteria က
ကြက်ကြော်မှဆို၍ အပြေးသွား ဝယ်ထားရတာ ။

ဆက်ရတဲ့အရက်က Blue Lable ။ ဒါတောင် သူ တို့က
ဒီလောက်ပဲသိလို့။ နတ်ကတော်တွေကို ပြောတာပါ။ ဒီလောက်ပဲသိလို့။
ဒီထက်ကောင်းတာတွေ သိရင်တောင်းဦးမှာ။

ကနားစီးမျက်နှာကြီးက ပြုံးနေသည်။ ဒီတစ်ပွဲတော့
တော်တော်ထောပြီဟု။ သူ့ကောင်မတွေလည်း အဘွားကြီးတွေ
သွေးတက်လာအောင် ကပြနေကြတာမှ သွက်နေတာပဲ။

ကနားစီးဦးအိမ်စည်တဲ့။ (တိုက်ဆိုင်မှုရှိရင် တိုက်ဆိုင်မှု သက်သက်ဟုသာ မှတ်ယူပေးရန်) ယောက်ျားမှ စစ်စစ်ကြီး။ ဒါပေမဲ့ သူနတ်ကတော်တွေအကုန် အခြောက်တွေချည်းပဲ။ အခြောက်တောင်မှ ရုပ်ကြမ်းလို့မရ။ အချောအသန့် တွေချည်းပဲ။ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း ဖြူဖြူနုနုလေးတွေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ မိန်းမစစ်စစ် တစ်ယောက်မှ မပါ။

အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်သမားကအစ ယောက်ျားတွေ အခြောက်တွေပဲ။ ဒါက ဦးအိမ်စည်ရဲ့ စတိုလ်ပါ။ သူ့အဖွဲ့ဝင်တွေကလည်း ဦးအိမ်စည်ကို ရိုသေရ ကြောက်ကသည်။ အခြောက်တွေပေမယ့် စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ လုပ်လို့မရ။ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လုပ်လို့ကတော့ ဦးအိမ်စည်က ချက်ချင်းမောင်းထုတ်ပစ်တတ်သည်။

ဦးအိမ်စည်ရဲ့ စတိုလ်ကို ချပြရရင် ဦးအိမ်စည်က ဆွဲကြိုးမဝတ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ဆယ်ချောင်းမှာ ကျိုးချောင်းတော့ လက်စွပ်ဝတ်သည်။ နဝရတ်ကိုးပါးကို တစ်ပါးတစ်ချောင်း စီဝတ်တာပါ။ ပွဲကျင်းပနေချိန်ဆို အပေါ်အညို အောက်အညိုပဲ ဝတ်ကာ ကျန်အချိန်တွေဆို ပုဆိုးနဲ့ စတစ်ကော်လာနဲ့။ ဆံပင်ရှည်တွေ သျှောင်ထုံးဖွဲ့ကာ နှုတ်ခမ်းမွှေးစစနဲ့ မျက်ခုံးတွေက နက်မှောင်ထူထဲကာ မျက်လုံးတွေက တစ်ဆိတ် စူးရှတောက်ပလွန်းသည်။

ကနားစည်း ဦးအိမ်စည်ဆိုတာ နာမည်ကြီး။ ဦးအိမ်စည်နဲ့ ပွဲကျင်းပခွင့်ရဖို့ လွယ်တာမဟုတ်။ တောင်ပြုံးမှာ ဆိုလည်း ဦးအိမ်စည်ပဲ ကြီးစိုးတာ။ ဦးအိမ်စည်အဖွဲ့ထဲဝင်ခွင့်ရဖို့မပြောနဲ့ လက်တိုလက်တောင်း အခိုင်းခံဖို့တောင် သိပ်မလွယ်။

ဒီတော့ ဦးအိမ်စည်နဲ့ ပွဲချိတ်လို့ရပြီဆို ပွဲရှင်တွေကလည်း ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ ချမ်းသာတဲ့ချည်းသာ။ တစ်ခါတလေ မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေကြောင့် မဖြစ်မနေကပေးရတဲ့ ပွဲတွေကလည်းရှိသေး။

ဦးအိမ်စည်အတွက် နွေ မိုး ဆောင်း မရှိ။ ဘယ်ရာသီမှကိုမနားရ။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးတွင်းတွေဆို အိမ်ထဲမှာ ထိုင်ကနားရတာ အားမရလို့ ဟိုတယ်မှာ

ပွဲပေးတဲ့ မမတွေက ရှိသေးတာ အဲ့ဒီလောက်ထိ ပေါက်တယ်လို့ ပြောရမှာပါ။

ဦးအိမ်စည်။ ဥပဓိရုပ်ကလည်း တည်ကြည်ခန့်ညားသည်။

နေတတ်ထိုင်တတ်၊ ပြောတတ် ဆိုတတ်။ ပေါင်းတတ်သင်းတတ်။

ထို့ကြောင့် နတ်ကိုးကွယ်သူ ဒေါ်ဒေါ် မမများရဲ့ အသည်းစွဲပါ။

ဦးအိမ်စည်မှ ကနားမစီးရင် ပွဲကပဲ မဖြစ်တော့သလိုလိုအထိ
အစွဲအလမ်းကြီးကြသည်။ ဦးအိမ်စည်ကို မုန်းတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါသည်။

သူနဲ့ အပြိုင်တွေရယ်၊ နတ်ကိုးကွယ်တဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မမတို့ရဲ့
ယောက်ျားတွေရယ်။ နတ်ကတော်မတွေရယ်။

ဦးအိမ်စည်ကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့ခြေလှမ်းတွေ
မှန်မှန်ရှေ့ဆက်ဆဲ။

အခန်း (၂)

“အဖေကြီး ဒီတစ်ခေါက်တော်တော်စည်တယ်နော်”

ပွဲပြီးလို့ အိမ်ရောက်တာနဲ့ သူ့လက်ထောက်လည်း ဖြစ်၊ ကိုးကြီးကျော် ခိုင်ခံကတဲ့ အောင်အောင်ခေါ် မအောင်ကပြောသည်။

“ငါမစည်တဲ့ပွဲရှိလို့လား အောင်အောင်ရယ်”

ဦးအိမ်စည်က သူ့လူတွေကို အခြောက်နာမည်ဘယ်တော့မှ မခေါ်ပါ။

ဦးအိမ်စည်က သူ့လူအကုန်ခေါ်ကာ အချိုးကျခွဲဝေပေးသည်။ နည်းတယ်များတယ် အခွန့်တက်ခွင့်မရှိ။ အခွန့်တက်ရင်ထွက်။ ထွက်ရင်လည်း တခြားမှာကရင်ထမင်းငတ်လို့သာပြင်။ ဦးအိမ်စည်ထံမှာမှ ရသေးသည်။

ပြီးတော့ ကိုယ်ကလို့ရတာ ကိုယ်ယူစနစ်လည်းမရှိပါ။ ဘာပဲရရ အားလုံးဘုံပဲ။ ထို့ကြောင့် အောင်အောင် ကိုကြီးကျော် ခိုင်ခံကလည်း ဘယ်သူမှ မပြောတာ။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံက အသားတင်ရတာ ။ အကုန်လုံးဦးအိမ်စည်မှာ စရိတ်ငြိမ်းနေကြရတာ လေ။

ဦးအိမ်စည်က တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ အခြောက်တွေ ရောလို့တော့မရ။ ကြောက်နေရတာ ခူးတုန်နေသည်။

“အဖေကြီး ... အဖေကြီးနဲ့ “ပါးစပ်ဖျားက မချနိုင်တာလည်း ဦးအိမ်စည်က မိသားစုသဖွယ် ကောင်းလို့ပါ။ စည်းကမ်းတင်းကြပ်သလို တစ်ခုခုဆိုလည်း ခိုင်ခံဖြေရှင်း မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပေးသဖြင့် သူတို့ချစ်ကြောက် ရိုသေရပါသည်။

အခုလည်း အကုန်လုံးခွဲပေးပြီးအပေါ်တက်သွားသည်။ အားလုံးဘယ်လောက်ရသလဲသူတို့မသိရ။ ပွဲမှာရသမျှ အဖေကြီးပဲ ခိုင်ခံသိမ်းသွားတာကိုး ။ ဘယ်လောက်ရလဲမေးခွင့်မရှိ။

ခုလောက်ဆို ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ပွဲတွေချိတ်နေလောက်ပြီ။

ခုတောင်ဒီပွဲကိုလာတဲ့ အန်တီကြီးတွေ ရက်တောင်းနေသေးသည်။

မအောင်ခေါ် အောင်အောင်ကတော့ အဖေကြီးရဲ့

ဒရိုက်ဘာလည်းဟုတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေကြီးအပြင်သွားမယ်ဆို ပြင်ထားရ၏ ။

“ဒီတစ်ပွဲပင်ပန်းတယ် မအောင်ရယ်”

“ပင်ပန်းသလောက်လည်း ရပါတယ်ဟယ်”

“မအောင် ... မအောင်ဆို အရမ်းတော်တာ ခွဲထွက်လို့ရတာ ပဲ။

ဘာလို့မထွက်တာလဲ။ မအောင်သာမရှိရင် အဖေကြီး လက်တစ်ဖက် ပြုတ်တာပဲ”

“မထွက်ရဲပါဘူးအေ။ အဖေကြီးဆီမှာမှ ဆီဆားအစုံနဲ့ဖြည့်စားရုံပဲ။

ခွဲထွက်လို့လွဲသွားရင် ထမင်းရည်တောင် နပ်မမှန်ဖြစ်သွားမယ်။

ကျုပ်အရင်သူ့လက်ထောက် မီးမီးဆိုခွဲထွက်သွားတာ ဝွမ်းလိုက်တာမှ

ဝမ်းဝမ်းမြည်နေတာ။ အဖေကြီးဆီမှာ ထမင်းနပ်မှန်တယ်။

ကျုပ်ကိုလာမြှောက်မပေးနဲ့။ ကျုပ်ထွက်သွားလဲ နောက်လူလာမှာပဲ။ ကျုပ်ပဲဝွမ်းမှာ”

“စေတနာနော် မအောင်၊ တလွဲတော့မတွေးနဲ့”

“အေးပေါ့အေ၊ ညည်းကနာဆိုတော့လည်းနာပေါ့”

“စေတနာပါ”

“အေးပါ ... အဲဒီ နာပါပဲ ... ဟင်း”

“ညောင်းကိုက်နေတာပဲ၊ အနှိပ်ခံချင်လိုက်တာ”

“ဟဲ့ ... ညည်းနော်၊ အဲ့လိုကြပ်ကြပ်ပြော၊ အခြောက်မစစ်လို့ကတော့ ညည်းဇစ်ပြုတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟယ် ... ရိုးရိုးသားသားပြောတာပါ”

“ကျုပ်ကတော့ Spa သွားစိမ်ချင်တာ။ အဖေကြီးဆီ
ခွင့်တောင်းကြည့်ဦးမယ်”

“မအောင်သွားရင် သမီးလည်းလိုက်မယ်”

“အကြာဆွဲမ နင်နဲ့မသွားချင်ဘူး။ နန့်လွန်းလို့”

“အမလေး ... အခြောက်ဖြစ်မှတော့ သမာမိကြီးနဲ့နေလို့ရမလား။
နန့်မှရမှာပေါ့”

“အေးပါ ... ဒီစကားအပေါ်ထပ်က မကြားစေနဲ့၊ သူကမကြိုက်ဘူး”

“သူမကြိုက်တာချည်းပဲ... ဟွန်း။ သူကိုပါစနိုက်ကျော်ပစ်လိုက်ရ”

“ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် ပြောရဲသေးတယ်”

“စတာပါ။ ချစ်လို့စတာ မနာကြေး ခိ ခိ”

“ကဲ... ညည်းနဲ့ပွင့်နေဖို့ အချိန်မရှိဘူး အပေါ်ကိုဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“အထက်အရာရှိဆီလား”

“တော် တော့ ကောင်မ၊ ပိတ်တော့”

မအောင်က ပြုံးစိစိနဲ့ အဖေကြီးဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်နဲ့အောက်ထပ်တောင်မ ခေါ်ပဲတက်ခွင့် မရှိ။

ပြောစရာရှိရင်ဖုန်းနဲ့ပြောရသည်။ ဖုန်းကလည်း တစ်ချိန်လုံးလိုလိုမအား။

“ငါလေအပေါ်ကို ဖုန်းခေါ်ရတာ လောက်စိတ်ညစ်တာမရှိဘူးဟယ်။

ဖုန်းနှစ်လုံးကို ဘယ်တော့မှမအားဘူး”

“ဟင်း ...ပေး၊ ခေါ်ပေးမယ်”

ထိုနေ့က ဖုန်းခေါ်မရပဲ အဖေကြီး အပေါ်ထပ်ကဆင်းလာသည်။

“အောင်အောင်ရေ...အပြင်သွားမယ်ဟေ့”

အဖေကြီး ဆင်းလာတာနဲ့ အခြောက်တွေအုံလာသည်။

“အဖေကြီး...မီးတို့ အပြင်သွားချင်လို့”

“သွားချင်သွား၊ ပြဿနာ မရှာခဲ့နဲ့၊ အဖွဲ့လိုက်ကြီးမသွားနဲ့ သုံးယောက်စီခွဲသွား။ ညရှစ်နာရီအတိအကျပြန် ရောက်ပစေ”

“ဟုတ်”

“အောင်အောင်... သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ ဖေကြီး”

မအောင်တစ်ယောက် အဖေကြီးအလစ်မှာ ရှုံ့မဲ့ပြသွားသည်။
ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ လွတ်လပ်ရေးရသွား ပြီ။

ရှေ့ပင်ထွက်မယ့်သူနဲ့။

ဗြူးတီးစလွန်း သွားမယ်သူနဲ့။

ရပ်ရှင်ကြည့်မယ့်သူနဲ့။

အကြံတူချင်း အသီးသီးစုကာ အလျှိုလျှို ထွက်ကုန်ကြသည်။

မအောင်တစ်ယောက်တော့ လှုပ်မရ၍ ညစ်သွားသည်။

ကိုကြီးကျော်ကရတာ ပင်ပန်းသည်။ Spaသွားစိမ်ချင် တယ်ဆိုမှ အဖေကြီးလည်း ပင်ပန်းမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မနားတမ်း အလုပ်လုပ်နိုင်တာကိုတော့ အံ့ဩပုံ။
ဘာဆေးတွေများ စားထားပါလိမ့်။

အခန်း(၃)

အပေါ်ထပ်မှာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးရတဲ့နေ့ဆို မအောင်တို့ တက်ခွင့်ရသည်။ ဒါတောင် မအောင်နဲ့ သန့်ရှင်းရေးသမားလောက်ပဲတက်ရတာ ။ သန့်ရှင်းရေးက အဓိက နတ်ရုပ်တွေကိုလုပ်ရတာ ပါ။

နတ်ရုပ်တုတွေကို ရွှေရောင်ဝင်းအိ ပြောင်လက်နေမှ။ Air - Con တစ်ချိန်လုံးလွှတ်ထားပေးသဖြင့် အေးစိမ့် မွှေးပျံ့နေသည်။ ပန်းတွေဆိုတာမနွမ်းစေရ။ ပွဲတွေကလည်းလတ်ဆတ်နေသည်။

မအောင်တို့က သုံးရက်တစ်ခါပဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရတာ ပါ။ ကျန်တဲ့နေ့တွေအဖေကြီးပဲလုပ်သည်။ ပွဲကလည်းဆက်နေတာ။ နားရလှ နှစ်ရက် သုံးရက်ပဲ။ တစ်ခါတစ်လေ အိမ်မပြန်ဘဲ ပွဲကူးရတာ တွေတောင်ရှိသေး။ ဇာတ်သမားတွေထက် ပိုအလုပ်လုပ်ရသည်။

အဖေကြီးနားမှာ ဝိုင်းနေသူ သူဌေးမကြီးငယ်ရွယ်လတ်တွေ၊ သူဌေးကတော်ကြီးငယ်ရွယ်လတ်တွေ တန်းစီ နေသည်။ ပွဲပေးဖို့ရက်ချိန်းလုနေကြသည်။

ဝါတွင်းသုံးလတောင်မနည်းရှောင်ရသည်။ ဝါတွင်းသုံးလဆို အဖေကြီးက အဓိဌာန်ဝင်ပြီ။ သက်သက်လွတ် စားပြီ။ အဲဒီ အချိန်ဆို မအောင်တို့လည်း မိဘဆွေမျိုးအိမ်ပြန်လို့ရပြီ။ အဖေကြီးကတော့ ဘယ်မှမပြန်။ အဖေကြီးရဲ့ မိဘဆွေမျိုးဆိုတာ ဘယ်သူတွေမှန်းတောင်မသိရ။ တစ်ခါမှ မကြားဘူး။ မမေးရဲ့လို့မေးလဲမမေးဘူး။

အဖေကြီးက အလာပသလ္လာပ သိပ်မပြော။ ပြောရင်လဲမကြိုက်။ သူနဲ့ပြောရင်သာ မကြိုက်တာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဆိုရင်တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့ရသည်။ သူကအောင်ထပ်ကိုဆင်းမလာတာ။

ထမင်းစားရင် အပေါ်ထပ်ကို ချိုင့်နဲ့ပို့ပေးရသည်။

ထမင်းဟင်းကတော့ရှယ်ပဲ။ အခြောက်တွေက

မိန်းမစစ်စစ်တွေထက်ပိုပြီး ဟင်းချက်ကောင်းသေးသည်။

ဟင်းအတွဲအစပ်လည်းကောင်းပါ။

အားလုံးကိုစီမံခန့်ခွဲပေးတဲ့ အိမ်တော်ထိန်း ဦးညိုဆိုတာရှိသည်။

ဦးညိုက အိမ်စရိတ်ကို စီမံခန့်ခွဲရသည်။ ပိုက်ဆံလိုချင်ရင် အဖေကြီးဆီ တောင်းရုံ။

ဦးညိုကလည်း အဖေကြီးလိုပဲ စကားသိမ်မပြောဘဲ

လုပ်စရာရှိတာမပြတ်လုပ်နေတဲ့သူ။ ဦးညိုဆီမှာလည်း

အဖေကြီးအကြောင်းစပ်စုလို့မရ။

တားမြစ်ချက်တစ်ခုရှိသည်။ ဆေးလိပ်လုံးဝမသောက်ရ။

ရုပ်ရင့်မှာစိုးလို့တဲ့။ ကျန်းမာရေးမညီညွတ်တာထက် ရုပ်ကျမှာစိုး၍ အခြောက်တွေ

ဆေးလိပ်မသောက်ရပါ။

ဆေးလိပ်ကလွဲရင် အရက် ဘီယာ ကြိုက်တာသောက်

ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် အန်ဖတ်ဆို့အောင် သောက်သောက်မပြော။

ပြဿနာတော့ရှာခွင့်မရှိ။ သူတို့တွေစုပြီး ဖဲရိုက်လည်း တစ်ခွန်းမှမပြော။

အလုပ်ချိန်မှာ အလုပ်နဲ့တူအောင်လုပ်ရင်ရပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း အားလုံးက အဖေကြီးအလုပ်မှာ ပျော်နေကြသည်။

အခြောက်တွေက နတ်ကရုံပဲ။ ကျန်တဲ့ကိစ္စအဝဝက သူ့တာဝန်နဲ့သူခွဲထားသည်။

အဓိကတော့ ဦးညိုနဲ့မအောင်ပဲ။

တစ်ခါတစ်လေ စုံးပြူးတွေပါလာလို့ ပြဿနာတက်ရင်လည်း

ရှင်းရန်လူကြမ်းတွေရှိသေး၏ ။ လူကြမ်းဆိုတာ က ဘာပြဿနာမှ မရှိရင်တော့

အလုပ်ကြမ်းသမား။ ပစ္စည်းသယ်တာထမ်းတာလုပ်ရသည်။ ပြဿနာတစ်ခုခုဆိုရင်

တော့ ဖိုက်တာတွေဖြစ်ကုန်သည်။

အားလုံးကို ငြိမ်အောင်ထိန်းထား နိုင်တာ

အဖေကြီးရဲ့အရည်အချင်းပါပဲ။

ခုတလော ပွဲဆက်တွေများသလို ပြဿနာတွေလည်းတန်းစီနေသည်။

နောက်ခန့်လိုက်တဲ့ အခြောက်တစ်ယောက်က ပွဲရှင်ဆီက ပစ္စည်းခိုးသည်။ ပိုက်ဆံနီးရင်ပိုက်ဆံခိုးသည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေရင်လည်း ဘတ်သည်။ အဖေကြီးပိုင်ပစ္စည်းတောင်ထိရဲသည်။

လက်ပူးလက်ကြပ်မမိဘဲ အခိုးခံရတာ သုံးလေးခါရှိတော့ သေချာစောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသည်။

စောင့်ကြည့်တော့မိတာပေါ့။ မိတော့အဖေကြီးရဲ့လူကြမ်းတွေ ဝိုင်းသမကာ နှင်ထုတ်လိုက်ရသည်။

မအောင်တို့က ရဲ့စခန်းပို့ဖို့တိုက်တွန်းကြပေမယ့် အဖေကြီးက မလုပ်။ အလုပ်ပဲထုတ်လိုက်သည်။

သူခိုးပြဿနာရှင်းပြီးတော့ ဆိုင်းဝိုင်းပြဿနာတက်ပြန်သည်။ ဘာတွေမှားမှန်းမသိ။ ဆိုင်းဝိုင်းက လမိုင်းမကပ်ဘဲ ဂဂျိုးဂဂျောင် အသံပဲထွက်သည်။ ဘယ်လိုမှ ညှိမရချိန်မရ တီးမရကမရ။ ဆိုင်းဆရာလည်းပွဲတွေပေးတာပဲ။ လုပ်လို့မရတာ ။ မအောင်ကိုယ်တိုင် ဝင်ပြီးတိုးလျှိုးလည်းမရ။

“အမလေး . . .ဆိုင်းကိုဘယ်သူအစာသွပ်သွားလည်းမသိဘူး။ လုံးဝ လမိုင်းမကပ်တာ”

“အဖေကြီး၊ မအောင်လုပ်လို့မရဘူး”

“ပွဲပေးတဲ့ ပွဲရှင်လည်း မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်”

“ဦးအိမ်စည် ကျွန်မပွဲကျမှဘယ်လိုဖြစ်တာလဲရှင်”

“မပူနဲ့ မမကြည်။ ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါမယ်”

“အဖေကြီး ပွဲတင်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

မအောင်တို့ပျာယာခတ်ကုန်သည်။ အဖေကြီးကိုယ်တိုင် ပွဲဝင်မြှောက်ကာပင့်တော့မှ လမိုင်းကပ်ကာ စည်းချက်ညီသွားသည်။ ထိုအခါမှ ပွဲရှင်လည်း မျက်နှာကြည်သွားကာ . . .

“အဲဒါကြောင့် အဖေကြီးကို အားကိုးတာ။ အဖေကြီးဆိုတာ တော်ရုံနဲ့ရထားတဲ့ နာမည်မဟုတ်ဘူးလေ”

ခုနတော့ ဦးအိမ်စည်လေး ဘာလေးနဲ့။ တစ်ခါမန္တလေးကို ပွဲအသွား အမြန်လမ်းမှာ အက်ဆီးဒန့်စ် ဖြစ်ပြန်သည်။ လူတွေဘာမှမဖြစ်လို့သာတော်တော့သည်။ ကားနဲ့နတ်ရုပ်တွေတော့ တော်တော်ပျက်စီးကုန်သည်။

ပြဿနာတွေ ဆက်တိုက်တက်နေ၍ ဦးအိမ်စည် မျက်နှာတင်းနေသည်။ မအောင်တို့လည်း ငြိမ်ကုပ်နေရ သည်။

ပွဲလမိုင်းမကပ်လို့ အဖေကြီးဝင်ပင့်ရတုန်းက အကြောင်းမသိသေးတဲ့အခြောက်တွေက အဖေကြီးအစွမ်း အစကို ဖျားကုန်ကြသည်။

“ဪ . . .ဒါကြောင့်လဲ ကနားစီး ဦးအိမ်စည်လို့ နာမည်ကြီးတာကိုး”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ခုနေကျူပ်သာ တစ်ဆိုင်းခွဲထွက်လိုက်ရင် ဝမ်းပြီး”

“မအောင်ပြောတုန်းက မယုံခဲ့ဘူး။ အဖေကြီး နတ်ကတာလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးလေ”

“အမလေး . . .တစ်ခေတ်တစ်ခါက , ကခဲ့ဖူးတယ်။ နာမည်ကြီးတော်ရေ။

ရှင်တို့က ကလေးပဲရှိသေးတော့ ဘယ်သိမလဲ”

“မအောင်ကတော့ ရှေ့မီနောက်မီ ဆိုတော့သိမှာပေါ့။ အဖေကြီးကတော့ ယောက်ျားပုံစံနဲ့ပဲကတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ယောက်ျားပုံနဲ့ပဲ”

“ဪ . . . များတို့မှာတော့ မနွဲ့ချင်ဘဲ နွဲ့နေရတာ သိလား၊
ဒီအလုပ်ကစားပေါက်ချောင်တယ်လေ၊ ဟင်း . . . ယောက်ျားပုံစံနဲ့သာ ကလို့ကတော့
ထမင်းငတ်မှာ”

“နင်က အဲဒါဆို အကြံအဖန်အခြောက်ပေါ့”

“ဟုတ်ဘူး . . . နှစ်ဖက်ချွန်”

“ကောင်မ အကျင့်မကောင်းဘူး”

“အံ့မယ် . . . မအောင်ကရော”

“ကျုပ်က အခြောက်စစ်စစ် ရေမရောဘူး၊ ရေရောရင်
အဖိုးမတန်မှာစိုးလို့”

“မအောင်က အဘိုးတောင် အလွတ်မပေးဘူးပေါ့”

“အေးပေါ့အေ ရတာ စားပေါ့ဟဲ့၊ ကောင်မရယ် ဘာတွေပြောနေတာလဲ
နားရှက်စရာအေ ညည်းကလည်း၊ အဘိုးကြီးတော့ စိတ်ဝင်စားစရာလားအေ”

“အဟီး . . . သမီးက နောက်တာပါ မအောင်ရဲ့”

“ဟီမနေနဲ့နော်၊ အဖေကြီး စိတ်ကြည်တာ မဟုတ်ဘူး။ အရိပ်အခြေ
ကြည့်နေ။ တော်ကြာ နင်ပါနှင့်ထုတ်ခံနေရမယ်နော်”

“အင်းပါ . . . ခြိမ်းခြောက်နေတာပဲ၊ ခုတလော
ဘာလို့ပြဿနာတွေဆက်နေလဲ မသိဘူးနော်”

“တစ်ခါတလေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဟယ်။ အခုကအတန့်ပေါ့”

မအောင်ကတော့ ဝါရင့်သမ္ဘာရင့်ဆိုတော့ အေးအေးပဲ။
